Зелене світло

Метью
Макконагі

З англійської переклала Вікторія Пушина

Київ
BOOKCHEF
2021

Тому, ким я завжди
хотів бути, і сім'ї

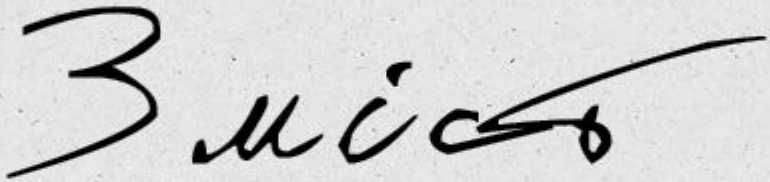

24
Частина перша:
логіка злочинця

66
Частина друга:
Знайди свій біль

96
Частина третя:
Ґрунтові дороги й автобани

132
Частина четверта:
МИСТЕЦТВО
бігти
вниз

182
Частина п'ята:
ПЕРЕГОРНИ
СТОРІНКУ

228
Частина шоста:
Стріла не шукає ціль — ціль притягує стрілу

254
Частина сьома:
Будь сміливим, підкорюй вершини

278
Частина восьма:
ПРОЖИВАЙ СВОЮ
СПАДЩИНУ

зелене світло

ЦЕ НЕ ЗВИЧАЙНІ МЕМУАРИ. Так, я розповідатиму історії з минулого, однак мене аж ніяк не цікавлять ностальгія, сентиментальність чи вихід на пенсію, що зазвичай асоціюються з мемуарами. Це також і не книжка з порадами. І хоча я люблю проповідників, я тут не для того, аби повчати вас і казати, що робити.

Це методичка. Я розповідатиму історії, висновки, філософські думки, які можна зрозуміти об'єктивно і, якщо захочете, сприйняти суб'єктивно, змінивши свою реальність чи те, як ви її бачите.

Це збірка сценаріїв, заснована на пригодах мого життя. Пригодах значущих, повчальних і веселих — іноді тому, що вони такими й мали бути, та здебільшого так складалося мимохіть. Я природжений оптиміст, і гумор — один із моїх ліпших учителів. Він допомагав мені давати раду болям, втратам і недовірі. Я не ідеальний, ні; я постійно вляпуюся в лайно і розумію це вже в процесі. Я просто навчився відмивати після цього взуття і йти далі.

Усі ми, трапляється, ступаємо в лайно. Ми заходимо у глухий кут, лажаємо, нас жорстко кидають, ми втомлюємося, не отримуємо того, чого хочемо, проходимо крізь безкінечні «можна було й ліпше» і «краще цього не було б». Така фігня неминуча, тож сприймаймо це як удачу або допетраймо нарешті, як потрапляти в такі ситуації якомога рідше.

моє життя триває вже п'ятдесят років, сорок два з яких я намагаюся розгадати його загадку, а останні тридцять п'ять нотую розгадки до щоденника. Записи про злети й падіння, радощі й печалі, про речі, що захопили мене, і про те, від чого я голосно сміявся. Тридцять п'ять років усвідомлення, запам'ятовування, визнання, збирання і занотовування того, що рухало мене вперед або відкрилося мені на життєвому шляху. Як бути чесним. Як менше турбуватися. Як веселитися. Як завдавати людям менше болю. Як бути хорошою людиною. Як отримувати те, що хочеш. Як надавати сенсу своєму життю. Як бути собою.

Я ніколи не записував щось, аби запам'ятати; я записував, щоб забути. Думка про те, щоби повернутися до свого життя і роздумів, мене лякала; я не був певен, що мені сподобається. Та от я наважився, сів за щоденники і подивився на ці тридцять п'ять років писанини про те, ким я був останні п'ятдесят. І знаєте що? Я був задоволений собою дужче, ніж гадав. Я сміявся, я плакав, я усвідомлював, що пам'ятаю більше, ніж очікував, і що не так багато забув.

Що я знайшов? Знайшов історії, свідком яких був, які пережив сам, уроки, які засвоїв і забув, вірші, молитви, рекомендації, відповіді на свої запитання, нагадування про питання, які лишилися в мене досі без відповідей, підтвердження певних сумнівів,

переконань про те, що має значення, теорії відносності й цілу купу бампероналіпок*. Я знайшов послідовні підходи до життя, які мене цілком задовольняли тоді й прийнятні для мене й нині.

Я знайшов надійну тему.

Отже, я спакував свої записи й придбав квиток в один бік до місця одноосібної ізоляції в пустелі, де й узявся писати те, що ви нині тримаєте в руках: альбом, літопис, історію мого життя дотепер.

Речі, які я бачив на власні очі, про які мріяв, за якими гнався, які віддавав і отримував.

Бомби із правдою, що вибухали в моєму просторі й часі та не помітити які було просто неможливо.

Угоди, які я укладав сам із собою, на багато з яких я орієнтуюсь і більшості з яких я дотримуюся.

Тут про те, що я думав і бачив, про почуття й усвідомлення, про круте і стидне.

Про витонченість, щирість і красу жорстокості.

Про заснування, запрошення, перевірки й випуски.

Про те, як бути безкарним, попадатись і змокнути як хлющ, танцюючи під дощем.

Про перероджeння.

Це все між завзятістю та відпусканням, або навпаки, на шляху до науки задоволення у великому експерименті з назвою «життя».

---

* Я завжди любив наліпки на бампер, та аж так, що поєднав бампер і наліпку в одне слово — бампероналіпка. Там тексти пісень, афоризми, ненав'язливі особисті вподобання, які люди демонструють публічно. Вони дешеві й прикольні. І вони не мають бути політкоректними, бо, ну, це лишень бампероналіпки. Шрифт, кольорова гама, слово чи слова, які там написані, — бампероналіпка може розповісти багацько про людину за кермом. Наприклад, про її політичні погляди, наявність сім'ї, про вільнодумність або ж конформізм, весела ця людина чи серйозна, про хатніх улюбленців, музичний смак, навіть про релігійні переконання, якщо такі є. Останні п'ятдесят років я збирав тексти своїх бампероналіпок. Якісь бачив, якісь почув, якісь поцупив, якісь мені наснилися, якісь я сказав. Деякі веселі, деякі серйозні, але вони всі залишилися в мені… бо це саме те, чим вони є. Деякі зі своїх улюблених я наводжу в цій книзі. — *Тут і далі — прим. авт., якщо не зазначено ін.*

Сподіваюся, це ліки, що приємні на смак, таблетка аспірину замість реанімації, космічна подорож до Марса, що не вимагає від вас ліцензії пілота, прихід до церкви, для якого не потрібне переродження, сміх крізь сльози.

Це любовний лист.

До життя.

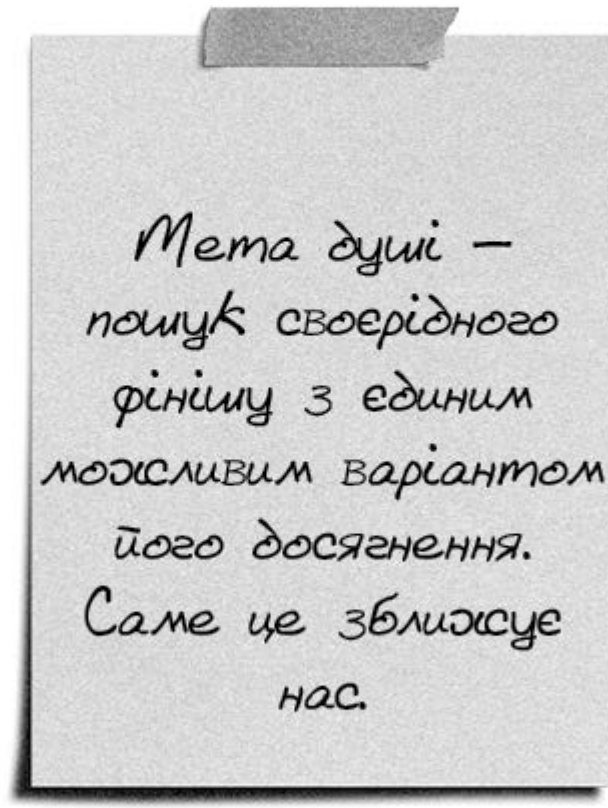

Іноді треба відступити, щоб іти далі. Не маю на увазі заглиблення у спогади й переслідування привидів минулого. Я про те, щоб повернутись і побачити, звідки ти з'явився, де ти був і як ти ТУТ опинився.

Із реклами автомобіля Lincoln, 2014